

KONĚ S MARKÉTOU

Od doby, kdy jsem jezdila s partou kamarádů na hipoterapii, začala jsem milovat koně víc, než když jsem jako malá jezdila na pouti na poníkově.

Nikdy nezapomenu na Zetu, která byla na hipoterapii na Zmrzlíku mým vyvoleným koněm, na kterém jsem až na nutné výjimky vyjížděky absolvovala pravidelně. Od doby, kdy holky mi Domča a Lucka navrhy zkusit naklusat v jejím sedle, chtěla zažít tenhle krok při každé návštěvě.

Když se naše parta rozpadla a já díky tomu přestala mít možnost dostat se do sedla, nějakou dobu mi trvalo, než jsem se s tím smířila. Ale po čase jsem se rozhodla, stejně jako s bicíma, že budu hledat možnost, kam si jít občas zajezdit. Bohužel v Praze moc možností není. A dojíždět někam daleko kvůli pár minutám, se mi nechce. Zvláště, když nemám možnost odvozu autem. Ale jak už jsem řekla v jedné předchozí reportáži, SNY JSOU OD TOHO, ABY SE PLNILY a tak jedna moje novější kamarádka, kterou jsem poznala i s její kamarádkou při venčení našich psů, při mé zmínce o touze zajezdit si na koni, se zmínila, že má kamarádku, která má koně a že jestli chci, zkusila by domluvit výlet za nimi. Nadšeně jsem řekla, že by to bylo úžasný. No, a protože Markéta je žena činu, jednoho dne mi přišla SMS s informací, že nám domluvila koně a jestli se mi hodí 4. srpna, že by mě odpoledne v hodinu, kterou upřesní, vyzvedla a jely bychom.

Trefila se mezi dva dny, ve kterých jsem už program měla a tak jsem zajásala. V úterý s domluveným datumem mě v 16:30 nabrala u nás před barákem a jelo se. Protože jsme obě jely do neznáma a Markéta mi den před cestou napsala, že má informace, že tam budou Spartánské podmínky i co se týče WC, nechala jsem Viki radši doma s mamkou. Domluveno bylo i opékání buřtů a tak jsem se modlila, aby odpoledne bylo podle předpovědi – bez dešťových kapek.

Když jsme dorazily na místo, seznámila mě Markéta s její kamarádkou koňařkou Katkou a kamarádkou Janou, která přijela nechat vylézt do sedla svoje dva malé kluky. Když se postupně svezli oba, došlo na mě. Protože místo, kde jsme byli, slouží jen pro ustájení koní, nebyla k dispozici židle, ze které jsem zvyklá nasedat už z hipoterapie, nástup do sedla jsem absolvovala ze schůdků.

Kůň byl mohutnější, než moje srdcovka Zeta a proto jeho obejmutí sedem nebylo snadné. Ale po tak dlouhé době byl pohled :-D na svět z koňského hřbetu super. Je fakt, že klus na koni není ten klus s mírným došlapem, jako na klisně, ale nebýt toho, že sedlo bylo westernové a díky tomu trpěla moje pošramocená třísla a málem jsem z koně neslezla, bylo to bez chyby a užila jsem si to. V cíli jsem dala trpělivému koníkovi jako vyjádření díky mrkve, které jsem mu přivezla, a on byl pak ustájen.

Poté se vybalily vuřty, které Markéta pořídila společně s chlebem, a vše bylo připraveno k opékání. Ale protože bylo všude kolem blízko seno, dopadlo to na gril. Mezitím, co Markéta tvořila uhlíky, přišla na stůl okouknout naše menu místní kočka. Varovala jsem jí, že co je na stole půjde na gril :-D a ona ve mžiku zmizela. Když

jsme dobaštili, někdo grilovaný sýr a někdo buřt (zařadila jsem se do 2. skupiny), a to i přesto, že Markéta oznámila, že hořčice není, protože jí doma v lednici našla vyschlou. Situaci zachránila Jana s jakýmsi pomerančovým dresinkem, který byl výborný. Po hostině jsme ještě poseděli a popovídali a pak se vydali každá svým směrem.

Cestou zpátky nějaký šílenec udělal ve svém bouráku myšku takovým způsobem, že to málem odneslo i naše auto, ale vše naštěstí dopadlo dobře a my domu dorazily v pořádku. Já navíc s úžasným a myslím, že ne s posledním zážitkem. I když do westernového sedla už asi nikdy chtít usedat nebudu.

Fotky příkládám, video bohužel nevyšlo, Tak snad příště. Markétu v akci jsem vám naopak vyfotila já.

Zdraví vás milovník koní a času na sedle v klusu

vaše Petra

V Praze 18. 11. 2020

